

Votre Programme Matmidim

Semaine du 7 au 11 avril 2024

Souguia n°127

ת"ס

Matmidim

Programme d'étude Mondial

Sujet de la semaine :

Pessah'

- Din du Hamets immangeable -

Pour la santé de

Haim Dan ben Juliette, Esther bat Raheli,

Chimon ben Juliette, Guershon ben Sarah

Tephila avant le Limoud

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁלֹא יֵאָרַע דְּבַר תִּקְלָה עַל יָדֵי, וְלֹא אֶכְשַׁל בְּדַבַּר הַלְכָה, וְיִשְׁמְחוּ בִּי חֲבֵרֵי, שְׁלֹא אֵמַר עַל טָמֵא טְהוֹר וְלֹא עַל טְהוֹר טָמֵא, וְלֹא עַל מִתָּר אָסוּר וְלֹא עַל אָסוּר מִתָּר, וְלֹא יִכְשְׁלוּ חֲבֵרֵי בְּדַבַּר הַלְכָה וְאֶשְׂמַח בָּהֶם. כִּי יִי יִתֵּן חֲכָמָה מִפִּי וְדַעַת וְתְבוּנָה. גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ

Tephila après le Limoud

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁשַׂמְתָּ חֻלְקֵי מִיּוֹשְׁבֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ. וְלֹא שַׂמְתָּ חֻלְקֵי מִיּוֹשְׁבֵי קְרָנוֹת. שְׂאֲנִי מְשַׁכְּמִים וְהֵם מְשַׁכְּמִים. אֲנִי מְשַׁכְּמִים לְדַבְרֵי תוֹרָה וְהֵם מְשַׁכְּמִים לְדַבְרֵי בְטָלִים. אֲנִי עֹמֵל וְהֵם עֹמְלִים. אֲנִי עֹמֵל וּמְקַבֵּל שְׂכָר וְהֵם עֹמְלִים וְאֵינָם מְקַבְּלִים שְׂכָר. אֲנִי רֵץ וְהֵם רֹצִים. אֲנִי רֵץ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, וְהֵם רֹצִים לְבָאָר שְׁחַת. שְׁנֵאָמַר וְאַתָּה אֱלֹהִים תוֹרְדֵם לְבָאָר שְׁחַת. אֲנִשִּׁי דְמִים וּמְרָמָה לֹא יִחַצּוּ יְמֵיהֶם, וְאֲנִי אֶבְטַח בְּךָ

La Guemarra dans Pessahim rapporte l'avis de Rava qui pense que du Hamets qui a subit un certain niveau de détérioration n'est plus interdit de profit. Les Richonim ont été en contradiction si la permission concerne aussi sa consommation, ou si nous devons considérer que lorsque que quelqu'un le consomme en l'état, cela revient à lui donner une valeur de nourriture.

Cette Souguia permettra de nous pencher sur le Din des différents produits immangeables à base de Hamets comme le maquillage, les médicaments etc...

Bon Limoud sur Matmidim !

Programme du dimanche

משנה מסכת פסחים פרק ג משנה א

אלו עוברין בפסח כותח הבבלי ושכר המדי וחומץ האדומי וזיתום המצרי וזמן של צבעים ועמילן של טבחים וקולן של סופרים רבי אליעזר אומר אף תכשיטי נשים זה הכלל כל שהוא ממין דגן הרי זה עובר בפסח הרי אלו באזהרה ואין בהן משום כרת:

ר' עובדיה מברטנורא

וקולן של סופרים - עפר הרחיים מגבלין אותו במים, וסופרים מדבקים בו ניירותיהם:

רבי אליעזר - מוסיף, דאילו תנא קמא לית ליה אלא חמץ דגן גמור על ידי תערובת או **חמץ נוקשה** בעיניה, ור' אליעזר מוסיף אף תכשיטי נשים שהן חמץ נוקשה על ידי תערובת סממנים אחרים. ובגמרא פריך, תכשיטי נשים סלקא דעתך אלא אימא אף טפולי נשים, סולת שנשים טופלות ומחברות על בשרן עם סממנים אחרים להשיר את השער או להלבין ולעדן את הבשר. ואין הלכה כר"א:

כל שהוא מין דגן - מחמשת המינים, ומעורבין בהן מים. דאי אין בהם מים אלא מי פירות קיימא לן דמי פירות אין מחמיצין:

הרי אלו באזהרה - אם אכלן עובר בלאו:

ואין בהם כרת - דעל חמץ גמור ענוש כרת ואינו ענוש כרת על התערובת, אבל לוקה על אכילתו אם אכל כזית חמץ בתוך התערובת בכדי אכילת פרס. אבל אם לא אכל כזית חמץ בתוך התערובת בכדי אכילת פרס אינו לוקה מן התורה, מיהו איסורא מיהא איכא, דחמץ בפסח אוסר בתערובתו בכל שהוא:

אלו עוברין - אלו מתבערים מן העולם. **דאע"ג דאין עוברים עליהם על בל יראה**, מדרבנן מיהא צריכי ביעור, דהכי תנן לקמן שיאור ישרף ואף על גב דהאוכלו פטור:

כותח הבבלי - עשוי מפת מעופש וחלב. ורגילים לטבל בו את המאכל:

שכר המדי - שכר שהיו עושין במדי מחטים או שעורים שרויים במים וחומץ האדומי - חומץ שעשוי בארץ אדום, שנותנים שעורים [ביין] ומשהין אותם שם כדי שיחמיצו:

וזיתום המצרי - תלתא שערי ותלתא קורטמי הוא כרום מדברי ונקרא בערבי קרטום ותלתא מלחא, ועושין אותו לרפואה. עד כאן חמץ הראוי לאכילה ע"י תערובת. מכאן ואילך חמץ נוקשה בעיניה:

וזמן של צבעים - מים שנותנים בהם סובין, ומשתמשים בהם הצבעים למלאכתן:

ועמילן של טבחים - [פת] שעושין מקמח תבואה שלא הביאה שליש בשולה, ומכסים בה את הקדרה לשאוב את הזוהמא:

תוספות

ואלו עוברין בפסח - פ"ה לעבור עליהן בבל יראה ובבל ימצא וגם ריב"א מדקדק מלשון עוברים דמשמע עוברין מן העולם ואין נראה לר"ת דמשמע דכל הנך מרבינן מכל מחמצת לא תאכלו ואפילו באכילה לא הוה מיחייב אי לאו דרבייא קרא ומהיכי תיתי בל יראה ובל ימצא ונראה לר"ת דאלו עוברין פ"ה האוכלין ועוברין היינו מעל השולחן דלאו בני מיכל נינהו אבל בל יראה ליכא.

ר"ן על הרי"ף מסכת פסחים דף יג עמוד א

רבי אלעזר מוסיף אף תכשיטי נשים פירוש ר' אלעזר מוסיף אדת"ק אפי' נוקשה ע"י תערובות דאילו לת"ק לית ליה אלא או חמץ דגן גמור ע"י תערובות בארבעת מיני מדינה אי נמי נוקשה בעיניה בשלשת מיני אומניות ורבי אלעזר מוסיף אף תכשיטי נשים שהם חמץ נוקשה ע"י תערובות [מינין] אחרים שמערבין בו ורבי אלעזר גרסין במתני' ולא רבי אליעזר דבגמ' (דף מג א) מסיקנא דר' אליעזר אפילו נוקשה בעיניה לית ליה:

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף טו עמוד ב

הפת שעיפשה ונפסלה מלאכול לאדם, והכלב יכול לאכלה - מטמאה טומאת אוכלין בכביצה

רש"י: מטמאה טומאת אוכלין - הואיל ומתחילה נראית לאדם - ירדה לה תורת טומאה, ואין עולה ממנה עד שתפסל מאכילת כלב.

Programme du lundi

רמב"ם על משנה מסכת פסחים פרק ב משנה א
[...] לומר שמותר לו ליהנות בחמץ בשעה חמישית אף על פי שהוא עצמו אינו אוכל כמו שביארנו. ואמרו לבהמה לחיה ולעופות, כדי לכלול כל מיני הבעלי חיים לכל שינויי טבעם באכילה, לפי שיש מהן מצניע מה

משנה מסכת פסחים פרק ב משנה א
כל שעה שמותר לאכול מאכיל לבהמה לחיה ולעופות ומוכרו לנכרי ומותר בהנאתו

שנשאר לו ומהן שמפזרו וכיוצא בזה. ומה שיחד ומוכרו לנכרי, לפי שבית שמאי אומרים לא ימכור אדם חמצו לגוי אלא אם כן יודע בו שיכלה קודם הפסח, לפיכך השמיעך שדבר זה דחוי. ור"ל באמרו **מותר בהנאתו**, שאם שרף את החמץ קודם זמן הביעור מותר לו ליהנות בגחליו, ובפחמין שלו בפסח [...]

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף כא עמוד ב

ומותר בהנאה. פשיטא לא צריכא שחרכו קודם זמנו וקא משמע לן כדרבא דאמר רבא חרכו קודם זמנו מותר בהנאה אפילו לאחר זמנו עבר זמנו אסור בהנאתו

תוספות

חרכו קודם זמנו מותר בהנאה אף לאחר זמנו - וכגון שנפסל מלאכול **לכלב** דבענין אחר לא הוי שרי דומיא דפת שעטיפשה בפ"ק (דף טו:).

רש"י

פשיטא - דהא אמרת מאכיל ומוכר, היינו הנאה. לא צריכא כו' - והאי מותר - אלאחר זמן קאי, וכגון שחרכו באור יפה קודם זמנו, שבטל טעמו ומראיתו.

מהר"ם חלאווה מסכת פסחים דף כא עמוד ב

ואמר רבה רבא חרכו קודם זמנו מותר בהנאתו לאחר זמנו. כלומר שחרכו עד שהוציאו מתורת לחם ונפסל אפי' מאכילת הכלב מותר בהנאתו לאחר זמנו ונקט בהנאתו משום דאינו ראוי לאכילה אבל ה"ה אי בעי למיכל ליה דכעפרא בעלמא הוא ודוקא חרכו קודם זמנו אבל לאחר זמנו דנאסר פעם אחת משום חמץ לעולם אסור דנמצא זה נהנה ממה שנאסר עליו אא"כ שרפו לגמרי עד שנעשה עפר דאז מותר דהכי תנן כל הנשרפין אפרן מותר

חידושי הר"ן מסכת פסחים דף כא עמוד ב

חרכו קודם זמנו מותר בהנאתו לאחר זמנו, פי' כגון שחרכו עד שאין הכלב יכול לאכול דאי לא הא אמרינן בפ' אלו עוברין דפת שעפשה שנפסלה מלאכול לאדם כיון שראויה לכלב צריכה ביעור ודאמרינן מותר בהנאת' בדין הוא דאפי' באכילה נמי שרי כיון שיצא מתורת פת קודם שיחול בו איסור חמץ אלא לפי שאין דרך אכילה בלחם חרוך נקט לישנא דמותר בהנאתו דאפי' אכיל ליה לאו אכילה הוא אלא דמתהני מיניה.

פסקי רי"ד מסכת פסחים דף כא עמוד ב

[...] דהיינו חריכה שישרפנו ויעשנו גחלת, שכבר בטל טעמו ומראיתו ומותר ליהנות ממנו לאחר זמנו. ודווקא אם חרכו קודם זמנו שעדיין לא נאסר, אבל אם חרכו אחר זמנו שכבר נאסר בהנאה אסור, כדקיימלן שכל הנשרפין אפרן מותר, ודווקא אפרן מותר אבל גחלתן אסור.

Programme du mardi

רא"ש מסכת פסחים פרק ב סימן א

[דף כא ע"ב] ומותר בהנאתו פשיטא לא צריכא שחרכו קודם זמנו וכדרבא דאמר רבא חרכו קודם זמנו מותר בהנאתו אף לאחר זמנו. וכגון שנפסל מלאכול לכלב דומיא דפת שעטיפשה.

יש שרוצים לומר לאו דוקא הנאה דהוא הדין נמי אכילה דעפרא בעלמא הוא. ולא מסתבר דאע"פ דבטלה דעת האוכל אצל כל אדם מ"מ כיון דאיהו קאכיל ליה אסור. וכ"כ הרב הברצלוני ז"ל וז"ל והנ"מ דמותר

בהנאה לאחר זמנו אבל באכילה לא, ומהאי טעמא נמי אסור כותח הבלבי כי אכיל ליה דתנן (דף מב) אלו עוברין בפסח כותח הבלבי וכו'. ויש מי שאומרים המוריים שעושין האינדא שקורין אלמר"י ששימין בו לחם קלוי שמותר אחר הפסח חדא שהחמץ ע"י תערובות שעבר עליו הפסח מותר בהנאה ועוד שהרי חרנו קודם זמנו ומותר בהנאה אחר זמנו. ואנן חזינן לרבוותא דאסרין ליה לאחר הפסח. דלא שרי ר"ש אלא כגון דעריב שלא בכוונה אבל לערובי ולשהויי לא ומשום שחרנו נמי לא אימור לא חרנו יפה יפה דלא מסיק אדעתיה פסח בשעת עשייתו ועוד לא קאמרין חרנו קודם זמנו מותר באכילתו לאחר זמנו אלא בהנאה קאמר. דלאו אורחא דארעא לאכול פת חרוך כל צרכו אבל גבי מוריים דאורחא למיכל הכי אסור:

ב"ח אורח חיים סימן תמב

כתב הרא"ש (פ"ב סי' א) דטעמם משום דסבירא להו דעפרא בעלמא הוא והוא ז"ל השיג עליהם וכתב ולא מסתברא דאף על פי דבטלה דעת האוכל אצל כל אדם מכל מקום כיון דאיהו קאכיל ליה אסור וכו' וקשיא לי דמאי נפקא מינה באכילה דידיה וכי אילו אכל עפר ליחייב בתמיה ובפרק שבועות תניין (כב ב) אמר רבא שבועה שלא אוכל ואכל עפר פטור דעפר לאו בר אכילה הוא ולא אמרינן כיון דאיהו אכיל ליה אחשביה אכילה והתם הוא דלכתחלה לא משום דקאמר לא אוכל סתם אבל הכא דרחמנא אמר לא תאכל חמץ (דברים טז ג) דוקא מאי דהוי לחם חמץ בלשון תורה והאי עפרא בעלמא הוא ואפשר לומר דפת שעיפשה או נחרך או ייחדו לשיבה וטחו בטיט אף על פי דבעיניה לא אכלי ליה אינשי מכל מקום ע"י תערובת דברים אחרים הוא נאכל בטוב כמו אלמר"י שעושין מפת שרוף וכיוצא ודומה לנשבע שלא יאכל ואוכל חרצן דמשמע התם בסוגיא (שבועות כב ב) דכיון דע"י תערובת אכלי ליה אינשי אף ע"פ שהוא אכלו בלא תערובת לדידיה חשביה אכילה ואסור ואינו דומה לעפר ממש שאינו נאכל אפילו ע"י תערובת לשום אדם והכא נמי דכוותיה כן נראה לי ליישב דעת הרא"ש שאנו נוהגים כמותו:

Programme du mercredi

הלכות פסח סימן תמב

ב' הפת עצמה (ה) (ט) שעיפשה יונפסלה (י) מלאכול הכלב (יא) ומלוגמא (יב) שנסרחה* אינו חייב לבער:

מְשֻׁנָּה בְּרוּרָה

לקיימן בפסח. ולענין אכילה יתבאר לקמן בס"ד: ב' (ט) שעיפשה וכו'. ודוקא שעיפשה (יח) קודם זמן איסורו דאם עיפשה אחר זמן איסורו אף שעיפשה כ"כ עד שאינו ראוי לכלב מ"מ חייב (יט) לבער (כ) כיון שנתחייב זה קודם שנתעפשה: (י) מלאכול הכלב. דאז אינו חייב צביעור דהוי כעפרא בעלמא אצל אס לא נפסל מאכילת כלב אף שלאדם נתקלקל ואינו ראוי מ"מ עדיין חייב לבער כחמץ גמור (כא) מפני שראוי לחמץ זה עיסות אחרות: (יא) ומלוגמא. היינו תחבוסת עשויה מקמח ותאנים וכיוצא בהם שאדם לועט ונותן ע"ג המכה: (יב) שנסרחה. והיינו נמי (כב)

דוקא שנסרחה מאכילת כלב כמו צפת הנ"ל. ואם החמיצה ולנסוף נסרחה (כג) אינו מותר לקיימה אלא כשנסרחה (כד) קודם פסח כנ"ל גזי פת ואם (כה) נסרחה קודם שהחמיצה אפילו צפסח שרי דכיון שנפסדה קודם שנתחממה הו"ל כפת שנתעפש קודם זמן איסור: ג' (יג) שכבסו אותן וכו'. ר"ל אפילו (כו) סמוך לפסח: (יד) בחלב חטה. היינו אפילו (כז) אם נראה עליהן קצת ממשות

שער הציון

(יח) פוסקים: (ט) ועיין בפמ"ג שכתב ש"ל שהוא רק מדרבנן (וכדמות ראה לענ"ד דהא הגמרא מדמה טומאת אוכלין לענין ציעור חמץ דאמר שם ונשרפת עם הטמאה וכו' וכן מוכח ברי"ף ע"ש ולענין טומאת אוכלין פסק הרמב"ם בהדיא בפ"ב מטומאת אוכלין הלכה י"ח דאפילו אם נטמאה מקודם כיון שנפסל מאכילת כלב פקע הטומאה מינה ולפ"ז היה אפשר לומר דאף מדרבנן ליכא חיובא לענין ציעור וזה אפשר טעם הרמב"ם שהשמיט דברי הירושלמי דקצר דסוגיא דכריתות דף כ"א שממנו הוליא הרמב"ם דינו לענין טומאה כמו שכתב הכ"מ שם פליגא אהא דירושלמי ועיין בחידושי הריטב"א על פסחים שכתב שכן הוא דעת הרא"ה אכן לדינא בודאי נקטינן כדברי שארי הראשונים הר"ן והמגיד והתוספות והרא"ש דאפילו אם חרבו עד שנפסל מאכילת כלב אם הוא לאחר זמן איסורו כיון שנחייב כבר בציעור אסור בהנאה וחייב לזכור וכן קתם השו"ע בס"ט אלא שאינו מצוה צדדיהם בהדיא אם הוא מדאורייתא או מדרבנן) ודעת הגר"ז דהוא מן התורה ע"ש: (כ) עיין במקו"ח שכתב דדוקא אם נתעפשה בפסח גופא אבל קודם פסח אף שהוא לאחר שש מותר לקיימן ומותר ליהנות לאחר פסח ועיין שו"ע הגר"ז: (כא) ר"ן ומשמע ממ"א בסק"א ד"ה וחמץ נוקשה וכו' דהוא דאורייתא ועיין בפמ"ג ובאופן זה שראוי לחמץ עיסות אחרות משמע דגם הוא מודה: (כב) אחרונים וכמסקנת הרב המגיד: (כג) אחרונים: (כד) עיין בביאור הגר"א שכתב לדעת הראב"ד והרא"ש והטור אפילו קודם פסח דוקא כשנפרחה ולבסוף נתחמלה ובאמת כתב הב"י ג"כ הכי אבל לדינא בודאי נקטינן דקודם פסח בכל גוויי שרי וכמו שהסקימו כל האחרונים וכמו שהביא הגר"א בעצמו ראה מפת שנתעפשה דהיה חמץ מקודם וכן מעריבת העדנין וכן מוכח מדברי רב האי שהובא ברא"ש וטור לענין תריאק"ה שמעדין זו חמץ יבש שחוק ולפלא שלפי דברי הב"י והגר"א הרא"ש והטור סותרין דברי עזמנן שמתחלה הביאו דברי הירושלמי וחס"כ הביאו דברי ר"ה גאון ומשמע שהם מסכימים לדבריו וכן הביאו דין דעריבת העדנין ודין דפת שעופשה ולא הביאו שום רמז סותרין זה את זה וע"כ שהיה נראה לעיניהם בפשיטות דכונת הירושלמי שמחמיר היינו דוקא כשהיה זה בתוך הפסח וע"כ קילרו בלשונם [וגם לפי מסקנת הרה"מ אפשר דגם הראב"ד מודה דאם נסרה קודם שהחמץ אפילו בפסח שריין וכן הסכים הב"ם לדינא: (כה) היינו כשנפרחה גם מאכילת כלב ואם נפסלה מאכילת אדם לזכור עיין בפמ"ג שמדד לענין פת שנתקלקל בעוד שהיה

ד' דבר (יח) שנתערב בו (יט) חמץ ואינו מאכל אדם כלל או שאינו מאכל (כ) כל אדם כגון התריאק"ה וכיוצא בו (כא) אע"פ שמותר לקיימו אסור לאכלו עד אחר הפסח ואע"פ שאין בו מן החמץ אלא כ"ש (כב) ה"ז (ח) אסור לאכלו. הגה ולקמן סימן תמ"ז ס"ד בהגה יתבאר (כג) דיש חולקים ומחירים אם (ט) נתבטל קודם הפסח והכי קי"ל: ה' "שכר שעושים מחטים ושעורים (כד) חייבים

מְשֵׁנָה בְּרוּרָה

שנפסל מאכילת כלב* (לד) וכן אם כל הדיבוק של חמץ בנייר היה פחות מכזית אף בתוך לי יוס א"ל לזכור לכו"ע: * ד' (יח) שנתערב בו. ר"ל קודם הפסח ואפ"ה אסור לאכלו דחוזר וניעור בפסח. (יט) חמץ. היינו (לה) חמץ מעליא ורק ע"י שנתערב אינו ראוי למאכל דאי היה חמץ נוקשה קודם שנתעפש מותר (לו) להרבה אחרונים לאכול ואפילו כשנתערב מוך הפסח: (כ) כל אדם. רק לחולים: (כא) אע"פ שמותר לקיימו אסור לאכלו. ואף שאינו ראוי לאכילה מ"מ כיון דהוא אכלו אחשביה: (כב) הרי זה אסור לאכלו. ומ"מ בהנאה מותר כשנעשה התערבות קודם פסח וכמו צפת שעופשה לעיל בס"ב. ולענין רפואה עיין בסימן תס"ו שם באחרונים: (כג) דיש חולקים ומחירים כו'. ת"ל דכיון שכבר נתבטל קודם פסח לא אמרינן דחוזר וניעור אף מה שסיים והכי קי"ל הוא פלא דהרי הוא כתב שם דהמנהג להקל בזה ולומר שכבר נתבטל הוא רק דוקא כשנתערב לה בלח ולא כשנתערב יבש ציבש* אס"כ מלאחי שכבר התעורר בזה החמד משה: ה' (כד) חייבים לבערו. ועובר משום כל יראה אם לא ציערו. וגם יש בו כרת

שער הציון

בענין זה: (לה) מ"א: (לו) מ"א לקמן בסימן תמ"ז סק"ה ונהר שלום והגר"ז וחס"א. וט"ו בשם מהרא"י חולק ע"י בסוף סימן תמ"ז: (לז) הרמ"ש:

Programme du jeudi

לבער (יג) [ה] אלא (לה) מבטלו בלבו ודיו: ט * יחמץ שנתעפש (לט) קודם זמן איסורו ונפסל מאכילת הכלב או ששרפו באש (מ) (קודם זמנו) (ר"ן) ונחרך * עד שאינו ראוי לכלב (מא) או שייחדו לישיבה (מב) וטח אותו בטיט (מג) מותר לקיימו בפסח: י (מד) דיו שהוא מבושל בשכר שעורים

ספיקא דרבנן וא"ל לדוק: ה (לט) קודם זמן איסורו ונפסל וכו'. ר"ל שנפסל מאכילת כלב (סה) קודם זמן איסורו דאם קודם פסח לא נתקלקל רק מאכילת אדם ונחוך הפסח נתקלקל צימר עד שאינו ראוי לאכילת כלב היה חייב לצער כיון שזשעה שהגיע זמן חיוב הדיעור היה ראוי עדיין לאכילת כלב: (מ) קודם זמנו. לפוקי (סו) לאחר זמנו לא נפקע איסורו עד דשריף ליה לגמרי: (מא) או שייחדו לישיבה וכו'. שהיה לו (סו) גוש עצה של חמץ בין עיסה קשה ובין פת וייחדו לישיבה קודם פסח ואף דדעתיה סילקו מתורת אוכל וצטלו רק לזה אפי"ה כ"ו שלא טח צטיט לא מהני צטולו. וטח צטיט לחודיה לא מהני כ"ו שלא ייחדו לישיבה: (מב) וטח אותו בטיט. וזוה מהני (סח) אפילו לא נפסל החמץ מאכילה והטעם משום (סט) דצטליה עי"ו משם אוכל. והנה מלשון המחבר משמע דנריך לטוח אותו מכל ד' אצל בגמרא איחא וטח פניה צטיט ואולי דמפרש פניה (ע) היינו פני הפיכת שאור מכל ד': (מג) מותר לקיימו בפסח. וה"ה דמותר (עא) צהנאה אצל צאכילה אסור (עב) מדרבנן עד אחר הפסח ואע"ג דאכילה שאינה ראיה היא דהא נפסל לכל מ"מ כיון שהוא רוצה לאכול אסור דהא אחשביה ודוקא צוה דאחשביה (עג) אצל אס נפל* ממילא חמץ זה שנפסל מאכילת כלב לחוך המאכל אפילו רק צרוצו אין לאסור לאכול אותו המאכל דהא חמץ זה הוא כעפרא צעלמא. ואלמוד"י שעושין משומן דגים עם לחם קלוי קודם הפסח (עד) אס ידוע לו שהלחם היה קלוי כ"כ עד שאינו ראוי לאכילת כלב מותר לקיימו צפסח ולמכור לעכו"ס אצל אסור לאכלה (עה) ואס אינו ידוע לו אסור אף לקיימו וליהנות ממנו: י (מד) דיו שהוא מבושל וכו'. ר"ל קודם

שער הציון

כל

(סג) מ"א ועיין פמ"ג דלאין דבוקים קאי: (סד) אחרונים: (סה) דעפרא צעלמא הוא לא אמרינן אפי"כ אינו ראוי לאכילת כלב כדמוכח מרי"ף בשיטה זו ואף שאפי"כ נתקלקל צימר זה לא מגרע חיובו וכמו שהסמימו הפוסקים דאם נתקלקל החמץ בחוך הפסח עד שאינו ראוי לכלב חייב לצער: (סו) ר"ן וש"פ: (סז) בגמרא איחא כופת שאור שייחדו לישיבה וצמ' איחא צסם רב טח פניה צטיט ופירש"י לתקנה לישיבה ומשמע מזה דחתי צעינן יחוד לישיבה וגם טח פניה צצטיל זה וטח פניה לחוד לא מהני והנה צצ"ח הסכים דטח פניה לחוד ג"כ מהני והוכיח זה מהא דצצק שצצדקי הכתלים וצאמת אינו ראיה דזה חשיב ייחוד לישיבה דהיינו לתשמיש וכן מוכח צצור עי"ש וגם מה שהביא ראיה מהא דכתבו הפוסקים דמהני צצריצות לטוחן צטיט דהתם על מעט הצק שנמא שם צודאי מהני הטיחה דמתערב מעט הצק עם טיט וחשיב כעפרא צעלמא משא"כ הכא צכופת שאור שהוא עיגול גדול וכי משום שטח פניה שלמעלה צטיט יצצטל כל החמץ שמתחמיו והלא יכול לגרר הטיט מלמעלה עם מעט הצק שמתחמיו וישאר לו השאר נקי וגם לדבריו מאי מקשה הגמרא טח אין לא טח לא לישי דטח מהני אפי"ה צלא יחוד לישיבה ויחוד מהני צלא טח א"ו דטח צלא יחוד לא מהני אפי"כ מצאמי צצ"ח וצצטור שמשמע להדיא כפירש"י דצעינן תרוייהו ודלא צצ"ח: (סח) ואף דמשו"ע לא מוכח אלא כשלא נפסל החמץ צצתוכו מאכילת כלב אצל מלשון הרמב"ם שלא העתיק זה כלל סמוך לענין פת שעייפשה אלא צצתמא כופת שאור שייחדה לישיבה משמע כדבריו וגם הגמרא מדמה ליה לצק שצצדקי עריבה ושם נמי הלא לא מיפסל כלל צאכילה: (סט) ואע"ג דצעלמא אפי"ה צצטלו צצדיא וחשביה לעפרא לא מהני מדרבנן התם משום דלמא אחי למיכל הכא לא שייך זה דהא ייחדו לישיבה וגם מאיס: (ע) וצצ"י איחא שם שטח פניה לתקנה לישיבה משמע דרק למעלה צצקום המושב אכן צצצן נחנאל איחא דלהרא"ש היינו מכל ד' אצל אינו מוכרח עי"ש צצ"ש: (עא) פמ"ג: (עב) ט"ו ונראה דהט"ו לא קאי רק על חמץ שנתעפש או ששרפו וכו' ולא על שייחדו לישיבה דהחמץ צצפנים של הכופה הלא ראוי לאכילה ורק לענין ציעור פטרוהו משום צצטלו: (עג) ח"י וש"א: (עד) דהמ"א שהחמיר צצצקנתו אינו אלא משום שאחר התריכה היה ראוי עדיין לאכילת כלב אצל אס ידוע לו שהתריכה היה צימר עד שאינו ראוי לאכילת כלב גם הוא מודה: (עה) מוכח מפוסקים:

Liste des 127 Souguiot étudiées sur Matmidim

H'AGUIM

Hanouka 8. Emplacement de la Hanoukia 44. 45. Ner Ich oubeto 111 - 113. Le Chamach	Pourim 16. Michloah' Manot et Matanot Laevyonim 85. Zakhor et Mèh'iyat Amalek	Pessah 20. Biour H'amets 58. Bedika des miettes 86. 87. 88. Vente du Hamets 127. Hamets immangeable	Sefirat Haomer 21. Un seul grand compte 89. 90. Un enfant qui devient adulte au milieu de la Sfira Ben Hametsarim 100. 3ème Beit Hamikdash	Roch Hachana 35. Les trois Livres 101 - 103. Tkiot Choffar Soukot 36. Mitstaer 104 - 106. Ma'amid

BRAKHOT

1. Birkot Hatorah 2. Choméa Kéoné 3. Arévout 4. Kavana dans le Chema 5. Position pour le Chema 6. Méah Brah'ot 7. Amen Yetoma 9. Les quantités pour les Brah'ot	10. Les Brah'ot de consommation 11. Brakha Chéeina Tsrih'a 12. Ikar Vétafel 13. Méein Chaloch 14. Brah'a sur un interdit 15. Anigrone 17. Birkat Haguefen	18. Natei Inchei 19. Birkat Haréah' 22. Les jus 23. Trima 24. Pat Kisin (1) 25. Pat Kisin (2) 26. Les Apéritifs 27-31 Zimoun 32. Tefilat Haderekh	33 -34. Birkat Hagomel 38. Chéhéh'éyanou sur un nouveau fruit 39. Chéhéh'éyanou sur un nouveau Keli 40. Chéhéh'éyanou sur les Mitsvot 41. Hatov Véhamétiv sur le vin	42. Cheva Brah'ot (1) 43. Cheva Brah'ot (2) – Panim H'adachot 46. Birkat Halevanah 47-49. H'azarat Hachats'

SOUGUIOT GENERALES

37. Bal Tossif 50. Tokh Kédé Dibour	51-52. Ein Chaliah' Lidvar Avera	53. Mitsva bo yoter Mibichlouh'o 54. Mitsvot lav lihanot nitanou	55-56. Mitsvat Assei Chehazman grama 57. Zerizim makdimim lemitsvot	71. 72. Haossek Bamitsva Patour Minhamitsva 89. 90. Les actions de l'enfant

CHABBAT – Melekhet Mah'chevet

Chabbat – Les Derabanan

59. 60. 61. Mit'assek 62. 63. 64. Davar Chééno Mitkaven 65. à 68. Psik Récheh	75 à 79. Grama 80. Chinouy 69. 70. Melakha chéeina tsrikha légoufah	91 à 95. Réhitsa BéChabbat VéYom Tov 107 – 110. Nerot Shabbat		

HACHKafa - PENSEE JUIVE

EVEN HAEZER

YOREI DE'AH

H'OCHEN MICHPAT

81 à 84. Tsaar Baalei Haim	96 à 99. Yih'oud	73. 74. Maaser sur les gains	114 – 117. Adam Hamazik Béoness 118 -121. Th'ilato bépchia vessofo béoness	122-126. Néfech bénéfech